

sestrama ni u čemu biti intiman ni previše domač. Pazit će na svoj i na njihov dobar glas. Čuvat će i sebe i njih.

Drukčija je situacija, ako je župa velika ili gradska, s mnogo kancelarijskog posla i s jakom frekvencijom stranaka, ili ako župnik vodi gospodarstvo. Onda mu nema druge, nego ili da drži kod sebe rodbinu, ili da uzme u župski stan prave »župske sestre«: najjednostavnije od one kongregacije, koja već u župi ima svoju kuću.

Dr. ČEDOMIL ČEKADA

SPOVEDANJE VERNIKOV

Odkar trpimo tudi pri nas za pomanjkanjem duhovnikov, so nekateri dušnopastirski problemi, ki so že poprej obstajali, postali še bolj pereči. Rad bi se ozrl v tem spisu le na enega, ki spada med najbolj pereče. To je spovedovanje med Božjo službo ob nedeljah in praznikih. Tako spovedovanje v načelu sploh ni v skladu z liturgičnim opravilom. Verniki, ki prihajajo k Božji službi ob nedeljah in praznikih, prihajajo zato, da Boga slave in sprejemajo Božjo besedo, ki naj jih v življenju vodi, in kruh božji, ki naj jih krepča in posvečuje v življenju. Zato ni v času svete daritve primerno tuhtanje o grehih in življenju izven bogoslužnega prostora. Čeravno je zelo težko, a je vendar pravilno, da verniki, ko prihajajo k maši, ob nedeljah in praznikih, pri pragu cerkve odlože vse svoje posvetne misli in skrbi. Sedaj nastopa Bog in sedaj je čas, da se duša pogovarja s svojim Stvarnikom. Zamislimo se pa v stvarnost, v mrzlično psihozo pred spovednico, zlasti ob nedeljah in praznikih, ko je mnogo spovendancev. Ali bodo vsi ti dobro opravili spoved? Saj gre vendar za zakrament, ki ga ne smemo jemati kot kakšno zasebno pobožnost.

Kjer je samo eden duhovnik v župniji, kar je dandanes že pogosten pojav, potem se ta mrzličnost že pri spovedovanju tik pred sveto mašo samo še stopnuje. Tisti pa, ki morda niti na vrsto niso prišli, se še povrhu čutijo za nekaj ogoljufani. Praznično razpoloženje je splahnelo v neki zagrenjen občutek. Če nato še pomislimo na ubogega duhovnika, ki se niti ne more prav zbrati za sveto dejanje pred oltarjem, ampak mora naravnost iz spovednice zdrveti pred oltar ali na prižnico, potem nam počasi postane jasno, da je ta praksa potreb-

na spremembe ali vsaj večje umerjenosti. Toda kako in na kak način? Jasno je, da moramo sobotni popoldan in popoldan pred praznikom posvetiti spovednici. Priprava za pridigo se mora nujno umakniti na prejšnje dni. Prav tako je potrebno, da se duhovnik, preden odide v spovednico, zbere. Najbolje bi bilo, da se pripravi s primernim branjem in molitvijo. Vemo, kako je včasih težavno v spovednici in taka priprava bi bila za duhovnika le blagodejno olajšanje pri odgovornem delu. Tudi verniki bi imeli neprimerno več koristi od takih spovedi.

Sv. pismo je gotovo prva knjiga, ki jo treba brati tudi kot pripravo za spovednico. Potem je tu stoletna zlata knjižica, ki se nikakor ni preživela. Vedno je sodobna. Ime ji je »Hoja za Kristusom«. Lahko bi našli še druge avtorje, a vsak sam morda bolje ve, kar bi mu ustrezalo. Tu so odlična dela p. Plusa ali p. Danijela Considinea kakor npr. »Veselite se« in »Jasnine«. Naštejmo le nekaj poglavij iz te knjižice: Prijaznost, Malodušnost, Premalo velikodušnosti, Pogled vase, Oljska gora, Bog nas potrebuje, Sveto veselje, Zaupanje in svetost in podobno. Ze naslovi teh poglavij se spodbudni in nam razodevajo, da je v tej knjižici marsikaj, kar zelo koristi za spovednico. Zlasti je pa znana »Filoteja« sv. Frančiška Saleškega, ki je tako rekoč nastala v spovednici.

Razen tega je molitev pred tabernakljem najlepša priprava za spovednico. Spominjam se še iz mladosti, ko je naša družina živela v Banatu, kako so tam duhovniki redno prihajali v spovednico oblečeni v superpelicej in štolo že iz zakristije mimo tabernaklja, kjer so se najpoprej pomudili v molitvi. Tako je že sam nastop spovednika slovesno in spodbudno vplival na čakajoče vernike.

Še to in ono bi bilo potrebno omeniti, zlasti glede spovednic, ki so ponekod povsem nemogoče. Prvo je, da je spovednica zaprta. Prostor za spovedance naj bo vsaj zagrnjen z zaveso. Higijensko je, čez linico obesiti celofan, da spovedanec ne diha v spovednika. Najboljše spovednice so nedvomno tiste, ki so popolnoma vzdane v zid. Vernik, ki stopi v tako spovednico, ima v sebi že poseben občutek varnosti in bo zato mnogo lažje svoje srce razkril Božjemu namestniku v spovednici.

Vem, da se bodo našli tudi ugovori, češ v današnjih razmerah je nemogoče doseči ta ideal; vem, da bodo vznikle razne težave, zlasti za zelo oddaljene vernike. Toda ljudje se bodo postopoma navadili, če jim bomo dovolj jasno razložili potrebo in pomen te prakse. Nekoč so ljudje že

v soboto opoldne ali popoldne prenehali z delom in se pripravljali na nedeljo. Kakšna velika škoda je, da je ta hvalevredna navada izginila! Dober kristjan navsezadnje mora najti toliko časa, da bo lahko svoji duši dal, kar ji gre. Edina resnejša težava bi bili starejši ljudje, ki bi res težko v dveh zaporednih dneh prišli v cerkev, zlasti če so bolj oddaljeni. Toda zanje so še vedno delavniki, ko jih lahko duhovnik pred mašo ali po maši nemoteno spove. V številnih župnijah so v preteklosti imeli ob sobotah zvečer večernice, po večernicah pa je bilo spovedovanje, ponekad tudi pozno v noč. Toda tudi ta hvalevredna navada je povsem izginila, seveda ne vedno po krivdi župnika, a marsikje je župnik želel soboto zvečer imeti zase za boljšo pripravo za naslednji dan. Mislim, da bi to hvalevredno navado morali ponovno uvesti v vseh naših župnijah; vsaj na voljo mora biti duhovnik svojem vernikom vsako soboto zvečer.

To je bilo le nekaj misli o perečem vprašanju našega spovedovanja. Naj bi bile v spodbudo za nadaljnje razmišljanje.

VILKO SOLINC

VIDICI

KNJIGA KOJU SMO S UGODNOŠĆU PROČITALI

P. Yves Ivonides (o. Ivon Čuk): Život sv. Franje Asiškoga, Zagreb 1963.

Knjige su ljudi. Koji ljudi nose u sebi svoje vlastite misli, oni nas privlače i osvajaju, jer pravu snagu i opću vrijednost imaju samo oni doživljaji, koji su autentični odraz jedne duše. Ima knjiga malenih po obujmu, ali su bogate i plodne sadržajem. Kondenzacija bitka opća je karakteristika i mjera savršenosti bića. To važi jednako na području duhovnog i materijalnog zbivanja.

Život sv. Franje Asiškoga, koji je izlazio u nastavcima »Glasnika sv. Antuna Padovanskoga«, a sada tiskan u posebnoj i lijepo opremljenoj knjižici, gornje misli potvrđuje u punoj mjeri. Knjiga mala po obujmu, ali puna svježine, ljepote i sadržaja. Da smo je pro našli na stranom književnom tržištu, sigurno je, da bismo joj dali i više priznanja. (To je naš stari običaj!)

Asiški Siromah dobro nam je poznat i svima drag. Ipak nam je njegov lik kroz ovu knjižicu zablistao posebnom jasnoćom i, možemo slobodno reći, u jednom novom i bližem osvjetljenju. Pred veličinom Franjine osobe i izvanrednim elementima njegove duhovne konstrukcije, mnogi su gubili smisao za realnost pa su cijeli slučaj — i ne htijući — pomicali u predjele legende, čuda, neke nadljudske gotovosti u kojoj se gubila njegova osobna nota i suradnja. U tom